

Mangel paa Patriotisme paa dem, som have gjort det, men jeg skal gjøre det alligevel. Naar man taler om den Forsatning, vi skulle give os, saa skal man huske paa, at det ikke ligger hos os, at vi ikke engang have Magt til at sige, at vi ville stille os fra Holsteen, og at vi paa ingen Maade ved Ordningen af vore Forhold skulde tage Hensyn til, at Holsteen er til; vi ere nødte til at beholde det Holsteen, som Europa lægger til os, vi ere nødte til at beholde det Lauenborg, som Europa lægger til os, selv om vi skulde finde, at det var skandinaviske eller i det Hele vor danske Interresse imod, vi ere nødte til at søge vor Stilling (Grundtvig: Endnu ikke!) og vor Begrænsning i Europa og ved Europa, og nu spørger jeg: I hvilke besynderlige Forhold vilde vi komme til denne Forbindelse, om vi ikke vare komne ind paa det foederative Gebeet, paa et saadant Gebeet, hvor sælles Styrelse kan bestaae, uagtet de underordnede Dele lide af væsentlige Forfjælligheder, lide af Forfjælligheder i Forhold til det Hele? Dersom Noget kan finde et Middel til at løse denne Gaade, naar denne Lov kommer til en videre Behandling, saa skal der Ingen findes villigere til at gaae ind derpaa end jeg, thi jeg betragter fra dette Udgangspunkt denne Bet., vel med en vis Modbydelighed, men jeg gaaer den, fordi jeg anseer den for en politisk Nødvendighed. Det ærede Medlem lagde megen Vægt paa Vanskeligheden af at støde tidligere Former overende, — han er meget konservativ; det ærede Medlem beholdt sig der til de Vanskeligheder, det skulde have at faae Amternes Formue bragt til at samles paa en forstandig og for de enkelte Dele ikke skadelig Maade i de nye Provindser, men da maa jeg spørge den ærede Rigsdagmand, om man ved at standse paa et saadant Sted ikke kom til at spørge sig selv, hvorledes skulle vi da uden Fare og Vanskeligheder naae vort store Formaal at opløse Schleswigholsteen, som ogsaa har Forbindelser af denne Art, og som de sige ere saa vanskelige at skjære over eller løse fra hverandre, at de have ført en lang og blodig Krig derfor eller idetmindste taget den til løgnagtigt Paaskud? Derfor, naar jeg faaer et vide, hvormeget dette er lettere end de Forandringer, vi paatænke ved det forelagte

Forslag, saa skal jeg falde fra disse andre Forandringer. Jeg troer, at naar den ærede Forsamling vel vil overveie disse Ord, saa skal den komme til den Erkjendelse, at om vi, der dele denne Mening, ikke have ramt det Rette, saa have vi idet Mindste ramt Noget, der ikke er grebet letfindigt ud af Luften og som fortjener en alvorlig, og ikke en spøgefuld Dmtale (Hør!); den skal komme til at erkjende, at dette er fremgaaet af en ligesaa lang og ligesaa moden Overveielse af de her og andre Steder bestaaende Forhold, som Alt, hvad de forøvrigt synes om. (Afbrydelse.) Et æret Medlem sagde Noget, eller sagde han ikke Noget? (Latter!) Dersom han sagde Noget, der var værdt at høre, skulde det være mig hjært at høre det; det er mig altid hjært at høre de ærede Medlemmers Bemærkninger, baade de gode og de onde, men der er ikke Noget, der er mig mere forstyrrende end halvslugte, intetstgende Ord, der er i dem en Halsbed, som jeg altid har havt grundig Modbydelighed imod.

Det var en ganske mærkelig Udtalelse, som vi kom til at høre under denne Sags Behandling, den nemlig, at vi her skulde udsætte os for at faae Staten til at gaae tilgrunde; naar det ærede Medlem, som sagde det, var blevet staaende ved at sige: Begrænsningerne ere ikke skarpt aftegnede, saa vil jeg sige, at han kan have Ret, men det er noget, som efter min Mening ikke er en Mangel, idetmindste ikke en absolut Mangel ved denne konstituerende Lov, som gaaer ud paa at fyldestgjøre et Dnsse, ved hvis Fremsettelse han bekjendte, at Communallivet var en Skygge, at det maatte vækkes derved, at det bliver gjort mere myndigt i sin Dtringsform. Det var en herlig Tanke, og det var en smuk Indledning til en Behandling af det forelagte Forslag; jeg havde ikke ventet, at Slutningen var blevet den, at det ærede Medlem var misfornøiet, fordi det communale Liv skaffedes ved Forslaget den Myndighed, han selv begjærede. Jeg troer iøvrigt ikke, at det er saa, jeg troer slet ikke, at Staten forsvinder, fordi jeg i Forslaget med bestemte Ord ikke finder den absolut sat fast. Dersom jeg tvivlede om Statsmagten og Stats-